

Kapitola první

Polly je na výchovnu už příliš velká.

Když spí, ruce i nohy jí padají přes okraje maličké růžové postele a na studené podlaze spočívají jako hebcí hadi svinutí u kmene stromu. Příkrývka halí pouze čtvrtinu jejího mohutného těla, polštář jí vystačí pouze pro jednu stranu tváře.

Když stojí v herně, musí se hrbit, jinak by se hlavou bouchala do stropu. Když usedá ke stolu v čajovém salonku, sotva se zadkem vměstná do dřevěného křesílka, u nějž navíc hrozí, že se každou chvíli rozlomí na kusy. Může se z toho všeho pominout.

„Proč se všechno zmenšuje?“ zeptá se chůvy Warbroughové, zatímco se za zády pokouší utáhnout mašli na šatech.

Všechny šaty jí kdysi sahalý až ke kotníkům, ale teď jí nezakrývají ani kolena.

„Nic se nezmenšuje,“ opáčí chůva a šaty opatří několik tkanicemi, aby Polly vůbec obemkly. „To jen ty prostě rosteš. Stává se z tebe žena.“

Polly se na sebe podívá do zrcadla. Záda má obnažená a vidí svou bledou, lehce pihovatou kůži. Je to jediný způsob, jak se do dětského oblečení ještě může vejít.

„Nelíbí se mi to,“ řekne Polly. Tuto větu v poslední době říká pořád. „Kdybych tak mohla dostat nové šaty...“

Když si ve vlasech uvazuje stuhu, do zápěstí se píchne jednou z ostrých kůstek, které jí vyrůstají z hlavy.

„Jau!“ vykřikne a palcem si zatlačí na zápěstí, aby zastavila krvácení. „Tyhle nesmysly aby čert spral!“

Chůva Warbroughová jí otře krev z hrotu paroží.

„Musíš se s nimi naučit opatrně manipulovat,“ řekne chůva. „Parohy se ti budou jenom zvětšovat.“

„Nejradši bych si je utrhla.“ Polly ostré výrůstky sevře v prstech a škubne. „Vypadám s nimi neskutečně hloupě.“

Chůva jí ruku od paroží odtáhne a narovná jí stuhu ve vlasech. „Parohy jsou symbolem tvé ženskosti. Měla bys být na ně hrdá. Čím víc ti narostou, tím větší je pravděpodobnost, že přivábíš manžela.“

„Já manžela nechci. Kluky nesnáším. Jako třeba Klíšťka. Leze mi neuvěřitelně na nervy.“

„Nemluvím o chlapcích, jako je tvůj bratr,“ upozorní ji chůva, zatímco svazuje do copů Pollyiny jasné zelené vlasy. „Mluvím o dospělých mužích. Jednoho dne tuto výchovnu opustíš. Mužů potkáš tolik, že je ani nespočítáš, a budeš pro ně chtít být extra hezká. Budeš chtít, abys měla paroží pěkně vzrostlé a majestátní.“

Polly se na sebe jenom ušklíbne v zrcadle. Chůva jí celý život říká, že jednoho dne bude moct z výchovny odejít, ale připadá jí, že ten den snad nikdy nenastane. Už je z ní prakticky dospělá žena a pořád žije ve výchovně. Myslí si, že z ní měla odejít už dávno.

„Musíš jen počkat, až si pro tebe přijdou rodiče,“ opakuje jí chůva. „Určitě k tomu dojde každým dnem.“

Určitě se už nemůžou dočkat, až uvidí, jaká krásná mladá žena z tebe vyrostla.“

Chůva se na Polly usměje vráscitými rty.

Polly nesnáší, když jí říká takověto věci. To, že si pro ni rodiče přijdou *každým dnem*, slýchává už několik let. Když se k ní chůva otočí zády, Polly, jen aby ji vytočila, si fialovou rtěnkou s bonbonovou příchutí načmárá na obličej kruhy. Když uváží, jaké ošklivé kosti jí vyrůstají z hlavy a jak jí nesednou všechny ty potrhané šaty, ke snahám o zkrášlování svého zevnějšku nevidí jediný důvod.

Klíštěk svou sestru a chůvu Warburoughovou sleduje skulinou ve stěně. Ani jedna nevidí, jak se ukrývá v průlezu. Je to jeho území. Když byla Polly mladší, v těchto tajných tunelech se před chůvou ukrývali společně, ale Polly je už na ně příliš velká. Teď jsou tyto skryté prostory hájemstvím jejího mladšího bratra.

„Slyším tě, jak dýcháš, Klíšťku,“ prohodí Polly.

Klíštěk zadrží dech.

„Přestaň mě šmírovat, ty malý úchyle,“ dodá jeho sestra.

„Já nejsem úchyl,“ ohradí se Klíštěk. „Jenom jsem chtěl vidět, co tu děláte.“

„Já si nepřeju, abys sledoval, co tu provádím,“ řekne Polly. „Proto jsou zavřené ty dveře.“

„Ale když se mnou nejste, cítím se osaměle,“ namítne Klíštěk.

„Chceš, abych tě zabila?“ zeptá se Polly.

Chůva Warbroughová klidným krokem přejde ke stěně a tvrdými kulatými klouby na prstech třikrát udeří do omítky. „Okamžitě vylez z té stěny, kluku. Do průlezu je vstup zakázaný.“

„Ale mně se tady líbí.“

„Není zajištěný před slídiči,“ pokračuje chůva. „Chceš, aby tě slídiči dostali?“

Klíštěk se rozhlédne. V tunelu je tma a je plný prachu a pavučin, ale osobně je přesvědčený, že s ním uvnitř nic není.

„Nikdy jsem tady žádné slídiče neviděl,“ zavolá Klíštěk.

„Ty je vidět ani nemůžeš,“ odpoví chůva. „Schovávají se ve tmě a dostanou tě, když se nedíváš.“

„Ne, neschovávají!“

„Prostě odtamtud vylez a připrav se do školy,“ prohlásí chůva.

Klíštěk se od otvoru ústícího do sestřina pokoje začne plazit pryč. Tunel je tmavý, osvětlují ho pouze tlumené pásy světla, pronikající dovnitř větracími průduchy a nahodile rozestými prasklinami ve stěnách. Ačkoliv je v průlezu řada potměných koutů, kam nikdy nezasvítí světlo, Klíštěk nevěří, že by se s ním uvnitř mohli schovávat i slídiči. Technický průlez napřed vypadal nebezpečně a strašidelně, ale už se jím prosoukal tolikrát, že se v něm cítí stejně bezpečně jako ve zbytku výchovny. Mimoto nevěří, že slídiči vůbec existují.

„Převleč se,“ přikáže Klíšťkovi chůva Warburoughová, když se z průlezu vyplazí zpátky do svého pokoje.

„Proč?“ opáčí s tváří pokrytou prachem a sazemi. Černé vlasy má rozčepýřené; také si je už několik týdnů nečesal.

„Jsi špinavý až za ušima,“ řekne chůva a dokolébá k němu své zavalité trpasličí tělo.

Klíštěk pokrčí rameny. „No a? Ve škole to bude všem jedno.“

„Jenže mně to jedno není,“ prohodí chůva cestou ze dveří. „A teď si pospěš, jinak do školy půjdeš bez snídaně.“

Klíštěk si sundá košili. Skříň má zaplněnou dvaceti pěti sladěnými školními uniformami, pěti od každé velikosti. Teď už chodí v té největší sadě, protože ze zbylé dvacítky ze všech kousků vyrostl. Podobně jako Polly bude v těchto posledních uniformách chodit nejspíš ještě hodně dlouhou dobu po tom, co z nich vyroste. To ho ale nijak netrápí. Pokud vyroste tak jako Polly, hodlá si oblečení vyrábět ze závěsů a starých pyžam.

„Snídaně je na stole!“ zavolá chůva z čajového salonku.

Jen co se Klíštěk převleče do nejčistší uniformy, která přesto není stoprocentně čistá, přejde chodbu do salonku. Stůl je prostřený pro dvě osoby. Uprostřed plochy je několik druhů ovoce, jogurty, croissanty, slanina, marmeláda a vajíčka naměkko. Je to jedna

ze šesti různých snídaňových kombinací, které jsou jim pravidelně servírovány. Na stole stojí i tři džusy: pomerančový, grepový a tomatový. A také dva nealkoholické nápoje: Dr. Pepper a Coca-Cola.

Klíštěk si z tácu podá plátek slaniny, zakousne se a vychutnává si její tuhou uzenou gumovou chuť.

„Jez, jak se sluší a patří,“ řekne chůva Warbroughová a ukáže na jeho místo u stolu, zatímco sama ze salonku odchází.

Chůva s nimi nikdy nejí. Čas vyhrazený snídani využívá k úklidu jejich pokojů a stlaní postelí. Kvůli tomu, jak umějí být nepořádní, Klíštěkovi a Polly vždycky říká „prasátka“.

Klíštěk si naplní talíř jídlem a posadí se ke stolu naproti Polly. Dospívající dívka působí u nábytku určeného pro pětileté děti jako obryně a kolena jí ční vysoko nad okraj stolu. Vypadá jako obří Alenka ze starých knížek o říši divů a za zrcadlem, ovšem Alenka s parohy, které jí vyrůstají ze zelených vlasů.

„Jsi nějaká rozhozená,“ prohodí Klíštěk ke své starší sestře.

„Ne, nejsem.“ Polly upřeně hledí na svůj talíř, jako by se chystala zabořit hlavu do přichystaného jogurtu.

„Já na tobě vždycky poznám, kdy jsi rozhozená.“

„Sklapni, Klíšťku.“

Klíštěk není jeho skutečné jméno. Ve skutečnosti se jmenuje Rick, ale jeho sestra mu neustále říká urážlivou přezdívkou Klíštěk. Prý jí připomíná nějaký hmyz. Klíštěk, místo aby se cítil dotčený, usoudil, že se mu

taková přezdívka líbí. Teď chce, aby mu Klíštěk říkali všichni a vždycky, dokonce i děti ve škole.

„Je to proto, že ti chůva řekla, že si pro tebe brzo přijdou naši?“ zeptá se Klíštěk.

Polly se zamračí a nad svým miniaturním talířkem a šálkem podrží miniaturní vidličku a lžičku.

„Z čekání na ně se mi už dělá zle,“ řekne.

„Tak na ně čekat přestaň,“ opáčí Klíštěk. Svou vidličkou píchne do vajíčka naměkko, což má za následek, že se přes talířek rozprskne bíložlutá rosolovitá hmota. „A běž za nimi sama. Odejdi z výchovny a najdi je.“

Polly si povzdechne. „Zbláznil ses? Tam venku bych je nikdy nenašla.“

„Někde v tomhle domě žijí,“ namítne Klíštěk. „Kdyby ses po nich vydala pátrat, nakonec bys je našla.“

„Chůva tvrdí, že tenhle dům je příliš velký, aby se dali najít bez ohledu na to, jak usilovně se po nich budeme pít. Žijí v té nejvzdálenější části domu.“

„No a?“ odfrkne si Klíštěk. „Bylo by to lepší než tady čekat do konce života.“

„Já tady do konce života čekat nebudu. Nakonec si pro mě přijdou.“

„Co když na tebe zapomněli?“ zeptá se Klíštěk.

Polly se odmlčí.

„Jestli zapomenou i na mě, až z téhle výchovny vyrostu, vydám se za nimi sám,“ prohlásí Klíštěk. „Nechci tady trčet věčně. Chci vidět zbytek domu, a možná dokonce opustit tenhle dům, abych viděl zbytek světa.“

„Já do jejich příchodu z výchovny neodejdu,“ stojí si na svém Polly.

„Proč ne?“

„Protože se to nesmí.“

„Ty se jenom bojíš slídičů,“ vmete jí do tváře Klíštěk. Polly opět zmlkne. O slídičích se nebaví ráda.

„Viděla jsi vůbec někdy slídiče?“ zeptá se Klíštěk. „Já si myslím, že jsou to výmysly.“

„Výmysly to nejsou ani náhodou. Je jich plný dům. Chráněná je jenom výchovna.“

„Nejsou skuteční,“ opakuje Klíštěk. „Chůva nám říká, že je jich plný dům, jenom proto, abychom neopouštěli výchovnu.“

„Ty vůbec nevíš, o čem mluvíš. Jenom to, že jsme je neviděli, neznamená, že neexistují.“

„Tys je viděla?“

„Jo...“

„Lhářko.“

Klíštěk namočí růžek svého croissantu do rozteklého vajíčka a strčí si ho do úst.

Když je načase, aby se vydali do školy, oba se setkají v teleportovací místnosti.

„Máte paměťové karty s domácími úkoly?“ zeptá se chůva Warbroughová.

Děti karty chůvě odevzdají. Ta je zastrčí do teleportovacího systému a soubory odešle do jejich školních počítačů.

„Já budu dnes sedět vedle Darcy,“ pronese Klíštěk s úsměvem na tváři.

„Kdo je Darcy?“ zeptá se chůva.

„Vždyť jsem ti o ní říkal už snad milionkrát!“ zvolá Klíštěk.

Nechápe, jak chůva může na jeho přítelkyni pořád zapomínat. Poslední dobou je opravdu výjimečně zapomnětlivá.

„To je ta holka, co je do ní ve škole zabouchnutý,“ vysvětluje Polly, zatímco si kolem čela uvazuje teleportovací přilbu. „Je to tak dětinské.“

„Není to dětinské,“ ohradí se Klíštěk. „Je to moje holka.“

„Ty seš fakt idiot.“

„No tak, Polly,“ ozve se chůva. „Když jsi byla v jeho věku, pamatuji se, že jsi do jednoho spolužáka byla taky zamilovaná.“

Polly zakouří očima a ulehne na teleportovací lůžko. „I já jsem byla idiot.“

Jakmile se obě děti uvelebí v náležitě pozici, chůva něco přepne na ovládacím panelu a ochabnou jim těla. Jejich myslí se přenesou do velké vzdálenosti.

„Posaď se, prosím,“ řekne učitel, když se Klíštěk zhmotní ve třídě.

Ostatní děti se zhmotňují v opačných koutech místnosti, jedno po druhém. Všechny na sobě mají černé uniformy stejného střihu, jako je ta Klíšťkova, a všich-

ni mají velice podobné účesy a odstín kůže. Všichni jako obvykle mluví přidušeným hlasem a poslušně reagují na učitele. Pan Robertson není vůči vyrušujícím žákům příliš shovívavý.

„Toto není místo pro jalové řeči,“ pronese pan Robertson obecně směrem do třídy a posune si brýle s drátěnými obroučkami. „Toto je místo vzdělávání.“

Klíštěk se posadí do lavice a čeká, až se objeví Darcy. Ta bude sedět vedle něho, bude s ním v lavici sdílet stejný prostor. Ve třídě jsou tři řady lavic a do každé se vejdou dva žáci – hoch a dívka. Tak je tomu už od školky. Hoši a dívky spolupracují jako dvoučlenné týmy, aby se připravili na život v manželském páru, až dosáhnou dospělosti. Hoši i dívky se samozřejmě chtějí dát dohromady s tím, kdo se jim nejvíc zamlouvá. Klíštěk dnes s Darcy – dívkou, do níž je zamilovaný už od třetí třídy – vytvoří dvojici vůbec poprvé.

Ačkoliv se třída postupně plní, židle vedle něho zůstává prázdná.

„Je tady Darcy?“ zeptá se dvojice před sebou.

Hoch s dívkou jen pokrčí rameny.

Klíštěk čeká a sleduje kouty místnosti, kdy že se to Darcy objeví.

Podle všech kromě Klíšťka, který pro ni má už dlouho velkou slabost, Darcy nikdy nebyla nejhezčí dívka ve třídě. Má krátké vlasy odstínu Pepsi modři a dlouhou ofinu, která jí zakrývá jedno oko. Kůži má o trošku snědší než všichni ostatní, ale zároveň i jaksí hladší a lesklejší. Je docela malá a možná až příliš hubená, ale když se na něho dívá, v jejích černých očích to jen

jiskří. Skoro nikdy se neusmívá, ale když se přece jen usměje, jejímu úsměvu se nic nevyrovná.

Klíštěk vždycky snil o tom, že jednou vedle Darcy usedne. Včera mu řekla, že ji může při vyučování držet za ruku, třeba i celou dobu, pokud je pan Robertson nepřistihne. A teď sedí v lavici a třese se vzrušením. Ale Darcy ještě nedorazila.

„Chci, aby sis se mnou vyměnil místo,“ ozve se za Klíštěkem.

Klíštěk se otočí. Má za sebou Mika, největšího kluka ze třídy. Mike se Klíštěkovi nikdy nelíbil. Už od první třídy se projevoval jako naprostý hulvát.

„Cože?“ podívá se Klíštěk.

„Chci sedět vedle Darcy,“ prohlásí Mike. „Běž utvořit dvojici s Tori.“

„To ani náhodou,“ opáčí Klíštěk. „Já chci sedět vedle Darcy.“

Mike zatahá za Klíštěkovu židli a odtáhne ho od lavice. „Nebud' tak sobeckej,“ ušklíbne se. „Já si vedle ní zasloužím sedět. Říkala, že se jí líbím.“

„Ne, to neříkala.“

Klíštěk ví, že Mike určitě lže. Nevěří tomu, že se Darcy líbí Mikovi, natož aby se on líbil jí. O Darcyninu přízeň se zatím nikdy nikdo neutkal. Vždycky to byla Klíštěkova dívka.

„Jak to víš?“ řekne Mike. „Perfektně se k sobě hodíme. Všichni to vědí.“

„Je to moje holka!“

Mike jeho prohlášení nevěnuje pozornost, zatlačí na opěradlo Klíštěkovy židle a pokusí se ho z ní shodit.

„Vypadni,“ vrčí a vší silou se snaží Klíšťka dostat na zem.

Všichni se na ně dívají.

„Michaeli, vrať se do své lavice,“ okřikne ho pan Robertson.

„Tohle je moje židle,“ odpoví Mike. „On mi ji sebral.“

„Ne, to není pravda!“

„Běž se posadit,“ odbude ho učitel.

Mike židli pustí a vrátí se na konec třídy do své lavice vedle buclaté dívky s copánky. Když se na něho Klíštěk ohlédne, urostlý Mike přes třídu zašeptá: „Seš synem smrti.“

Klíštěk si strčí do nosu dva prsty a vyplázne jazyk, aby napodobil skřeta.

I když už začala hodina, Darcy se pořád neobjevila. Klíštěk propadá neklidu a obavám.

„Pane Robertsone?“ osloví Klíštěk učitele. „Kde je Darcy?“

Učitel se zarazí. Na přerušování ze strany žáků není zvyklý.

„Dnes chybí,“ odpoví.

„Ale Darcy ve škole nikdy nechybí,“ opáčí Klíštěk.

„Nevyrušovat,“ řekne učitel.

Klíštěk se dívá na obrazovku počítače na své lavici, ale nedokáže se soustředit na výklad. Ohledně Darcy si dělá starosti. Většina dětí do školy chodí, i když mají nějaké zranění nebo se necítí dobře. Pokud se

Darcy do školy nedostavila vůbec, musí jít o něco vážného. Potom si uvědomí, že ve vyučování chybí i několik dalších žáků. Je to zvláštní. Dřív během jednoho dne nechyběli víc než dva spolužáci a dochází k tomu nanejvýš jednou za rok. Přemýšlí, jestli se nepokazilo teleportovací zařízení.

Jakmile začne přestávka, Klíštěk usoudí, že udělá nejlep, když si s Darcy chvíli nebude lámat hlavu. Do školy určitě přijde zítra. Pak se jí bude moct zeptat, proč dnes chyběla.

„Chceš si zahrát basket?“ zeptá se ho na hřišti Justin.

Justin je ve škole Klíšťkův nejlepší kamarád. Je to hubený nemotorný kluk s brýlemi a dlouhými vlasy. Všichni mu říkají Žabák, protože pořád poskakuje. Hodně se naskáče, zvláště při hraní basketbalu, a v souboji jeden na jednoho ho téměř není možné porazit. Kamarádi spolu už pár let, hlavně proto, že Klíštěk je jediný člověk, který si se Žabákem troufne hrát.

„Jasně,“ odpoví Klíštěk.

Darcy je při basketbalu obvykle sleduje z houpačky. To se v poslední době Klíšťkovi na této hře líbí nejvíc: Darcy na houpačce, odkud ho povzbuzuje. Hrát bez Darcy jako divačky tak skoro nemá cenu.

„Dneska žádný hody za tři body,“ řekne Justin.

„Dobře.“

Justin nechá na malém betonovém dvorci odskočit míč a přihraje Klíšťkovi. Školní hřiště není příliš velké. Má stejnou velikost jako třída, jen je venku. Povrch je napůl pískový, napůl betonový. Na pískové straně jsou dvě skluzavky, tři houpačky, kolotoč, prolézačky a šplhací tyče, všechno těsně vedle sebe. Na betonové polovině jsou dvě tyče na tetherball, basketbalový koš, zavěšený na zdi školní budovy, a prostor pro skákání panáka nebo přes švihadlo. Celou venkovní plochu obklopuje zeď vysoká 4,5 metru. Za ní je vidět pouze modrá obloha bez jediného mráčku.

„Se Žabákem hraju já,“ ozve se Mike, který k nim po hřišti znenadání zamíří.

Klíštěk spatří zlostný výraz v jeho očích. Pořád ho dopaluje to, co se stalo ve třídě.

„Ty hrát nemůžeš,“ odpoví Klíštěk. „Hrajeme jeden proti jednomu.“

„Ne, budeme hrát dva proti jednomu,“ rozhodne Mike a sebere mu míč. „Když se mi chce, budu hrát taky.“

Mike na betonu zadribluje. Klíštěk se vrhne za míčem, aby ho pro sebe opět získal, ale Mike od něho i s míčem odběhne.

„Vrať mi ho,“ řekne Klíštěk. „Ty hrát nemůžeš.“

„A co teď? Půjdeš žalovat učiteli jako mimino?“ zeptá se Mike a soustředí se na driblování.

Do věci se vloží i Justin. „Můžeš hrát, když si ještě někoho najdeš. Já rád hraju dva na dva.“

Klíštěk Justina zpraží pohledem. Jeho kamarád netuší, co dělá. Mike nechce hrát pro zábavu. Chce hrát

jenom proto, aby mohl Klíšťka při hře odstrkávat, podrážet a jinak různě faulovat a přitom předstírat, že je to všechno pouze náhodou.

„Jestli chcete hrát dva na dva, běž si najít spoluhráče,“ poradí Mike Klíšťkovi.

Justin s Klíšťkem se rozhlédnou po hřišti. Všichni jsou zaneprázdnění skákáním přes švihadlo nebo zdoláváním prolézaček.

„Basket tady nikdo jiný nehraje,“ řekne Klíštěk.

„A co Simon?“ nadhodí Justin. „Ten ho někdy hrával.“

Klíštěk při zmínce o Simonovi zkoprní. To jméno nikdo už dlouhou dobu nevyslovil.

„Simon?“ zeptá se a ohlédne se ke dveřím do třídy. „To si děláš srandu?“

„Běž se ho zeptat,“ pobídne ho Mike.

Simon za celý rok o přestávce nevyšel ven. Od čtvrté třídy dokonce nic neřekl. Jen sedí vzadu ve třídě, civí před sebe a nemluví. Neúčastní se žádných výukových aktivit a vlastně ani nevstává ze židle. Jediné, co dělá, je, že se na židli vrtí a chvěje a nekontrolovaně se třese.

„Toho se ptát nebudu,“ řekne Klíštěk. „Simon je podivín.“

Všichni tři chlapci se oknem na Simona zadívají. Pořád se třese, až mu cvakají zuby. Vypadá, jako by utrpěl nějaké příšerné psychologické trauma a nemohl se z něj dostat. Když byli mladší, Klíštěk se Simonem kamarádil. Netuší, co v něm tuto změnu vyvolalo.

„Co je s ním?“ zeptá se Klíštěk.

„Půjdeš se ho zeptat, nebo ne?“ tlačí na něho Mike.

„Já věřím tomu, že kdyby ses ho zeptal, tak by si zahrál,“ řekne Justin.

Nejdivnější na Simonovi je to, jak se o něm nikdo nikdy nebaví. Ani učitel, ani ostatní žáci. Je jako duch, kterého vidí jenom Klíštěk, duch, který straší v zadní části třídy. Nikdo nikdy nevysvětlil, proč tam vůbec tak sedí a třese se. Mike s Justinem jsou první dva lidé, kteří po dlouhé době vyslovili Simonovo jméno, a ani oni nijak nereagují na jeho strašidelné chování.

„Zeptejte se ho sami,“ prohlásí Klíštěk. „Já se k tomu klukovi nepřiblížím.“

„Tak myslím, že budeme hrát dva na jednoho.“ Mike podrží míč nad hlavou, aby na něj Justin nedosáhl. „Já a Žabák proti tobě.“

„Dva na jednoho není fér,“ vrtí hlavou Justin. „Musí to být dva na dva nebo jeden na jednoho.“

„Co takhle nikdo na nikoho?“ zeptá se Mike.

Míč vši silou vyhodí přes zeď do modré oblohy.

„Héj!“ zakřičí Justin, když míč zmizí z dohledu.

„Ty seš takovej kretén, Miku,“ řekne Klíštěk.

Mike cestou ze hřiště do Klíšťka strčí.

„Zítرا sedím na tvým místě,“ dodá ke Klíšťkovi. „Jestli tě tam uvidím sedět, až vejdu do třídy, přes tu zeď poletí tvoje hlava.“

Potom jednoho chlapce srazí z houpačky, jenom aby se podíval, jak přistává tváří v písku.

„Co budeme dělat?“ zeptá se Justin.

Je vidět, že má slzy na krajíčku. Basketbal má strašně rád a byl to jediný míč, který ve škole měli.

„Měli bychom se pro něj vydat,“ řekne Klíštěk.

„A jak?“

Klíštěk ví, že existuje způsob, jak dostat míč zpátky. Musí se jen dostat za zeď. Ale netuší, jak by se to dalo provést. Za zeď nevedou žádné dveře. Školní hřiště je ze všech stran obklopené zdí. Jediné dveře vedou do třídy a třída nemá žádný východ. Škola je pouze jedna místnost a hřiště, které propojují jedny dveře. Děti se do školy a ze školy dostávají teleportací. Jedinou známkou světa mimo školu je ta jasná modrá obloha.

„Zkusme tu zeď přelézt,“ navrhone Klíštěk.

„To se nesmí,“ řekne Justin.

„Pomoz mi vylézt tamhle na koš,“ zkusí to Klíštěk.

Justin si povzdechne a zamíří k němu. Nechá Klíšťka, aby se o něho zapřel, když se snaží vytáhnout na obroučku koše, kterým pak prověsí jednu nohu. Ostatní děti na hřišti ustanou ve svých aktivitách, aby je sledovaly.

„Přes tu zeď bys neměl šplhat!“ zavolá Justin.

Klíštěk se pomalu postaví a začne balancovat opřený o zadní stěnu. Na koši má hlavu v jedné rovině s horním okrajem zdi. Zatím za ní nic nevidí.

„Nějaké potíže jsou mi ukradené,“ odpoví Klíštěk.

„Ale je to nebezpečné,“ řekne Justin.

„Proč je to nebezpečné?“ zeptá se Klíštěk. „Jsou tam slídiči?“

„Co jsou to slídiči?“ zeptá se Justin.

Klíštěk shlédne dolů.

„Tys neslyšel o slídičích?“ užasne.

Justin pokrčí rameny.

„No, jsou to potvory, co se skrývají ve stínech,“ vysvětluje Klíštěk. „Vy na chodbách mimo výchovnu slídiče nemáte?“

Justin pořád neví, o čem Klíštěk mluví.

„Já jsem z výchovny ještě nikdy neodešel. Nevím, co je mimo ni.“

Klíštěk sleze z koše dřív, než si jeho alotrii všimne učitel. S Justinem si chce promluvit tváří v tvář.

„Takže tys o slídičích fakt ještě nikdy neslyšel?“ zeptá se ho.

Justin znovu pokrčí rameny. „Nikdy.“

Klíštěk přemýšlí, jestli se v nich nespletl. Přemýšlí, zda slídiči doopravdy existují, zda nejsou něčím, co si vymyslela chůva Warburoughová, aby nikdy neopouštěli výchovnu.

„Jsou to netvoři?“ zeptá se Justin.

„Já nevím,“ Klíštěk na to. „Moje chůva říká, že jsou nebezpeční.“

Justin mu věnuje zvláštní pohled, jako by si myslel, že mluví s bláznem.

„Zapomeň na to,“ mávne rukou Klíštěk. „Oni nejspíš vůbec neexistují.“